

Az álmokkal mindig baj van, jobb nem álmodni. Mondják, meg aztán tapasztalhatta bárki, aki eleget élt már, hogy a megvalósult álom a lehető legnagyobb büntetése az álmodni merőnek: nincs sivárabb és kiábrándítóbb tengerpart, mint az, amelyben hirtelen vágyaink netovábbjára ismerünk rá. A megvalósult álomnál csak egy borzalmasabb fintora létezik a sorsnak, a meg nem valósult álom. Szegény Babits, szinte az idegi összeomlás szélén állva, 1916 tavaszán, az első világháború véres dúlásai közepette, a Nyugatban közzéteszi döbbenetes erejű, expresszív zaklatottságú remekművét, a Húsvét előttét, amelyben leghőbb vágyának így ad hangot:

 hogy béke! béke!
 béke! béke már!
 Legyen vége már!
 Aki alszik, aludjon,
 aki él, az éljen,
 a szegény hős pihenjen,
 szegény nép reméljen.

Aztán néhány év múltán - látszólag - meghallgatást nyert a költő imája, elhallgattak a fegyverek, és eljött a drágaszent, annyira várt és hiányolt rend, amely még egy külön epitheton ornanst is kapott a megdöbbsent utókortól: trianoni békének hívjuk. Azóta is attól koldulunk, ugyanis az emberi gonoszság, az álszentség és az önzés totális diadalaként sikeresen elbékélték tőlünk a nemzeti jövőt a cinikus győztesek - a békepártiak. Babits, ha csak legcsekélyebb fogalma lett volna, hogy békéért síró versét a trianoni békére való áhítózásként fogja értelmezni és beteljesíteni az agg, s talán kissé már szenilis Teremtőisten, inkább levágta volna a kezét, semhogy megírja ezt a verset. Ez nyilvánvaló, miképpen az is, hogy nem tekinthető épeszűnek az a magyar, aki Babitsot, és a Húsvét előtt békét követelő hangját tartja felelősnek mindazért, amit a trianoni béke hozott.

Hogy miért is írom ezt? Voltaképpen keresem, hogy ki tekinthető még hitelesnek ebben a csonkára amputált, nyugdíjas Hungáriában? Na és azt is, hogy lehet-e súlyos következmények, rágalomok, vádaskodások, köpködések szükségszerű elszenvédeése nélkül álmodozni ma ebben az országban?

Valójában a Magyar Nemzet egy rövidke tájékoztatója váltott ki belőlem sok kérdést, melyekre nem nekem kellene megadnom a választ, viszont tartok tőle, hogy az illetékesek nem feltétlenül vannak olyan szellemi szinten, hogy ezt megtegyék helyettem. Szóval, azt írja a nemzeti konzervatív oldal zászlós médiuma, hogy a MIÉP január 26-án esedékes országos tisztújító gyűlésén minden jel szerint, végre-valahára "először nyílik lehetőség változásra a MIÉP vezetésében", ugyanis az elnöki pozíciót Csurka Istvántól szeretné átvenni Zsinka László. De rajta kívül is sokan készülnek még a párt feletti hatalom átvételére, a jelenlegi elnökség menesztésére: Bükkfalvy Beatrix igazságügyi orvos szakértő - akinek nyilván igen fejlett lehet az igazságérzéke -, Dancsecs György, Szabó István, Schmidt Árpád stb., stb. Néhány éve még mindahányan kivétel nélkül nagyhangú, megbízható, intranzigens munkatársai voltak Csurkának, és a becsületükön esett legnagyobb foltként élték volna át, ha valaki azzal gyanúsítja meg őket, hogy szervezkednek az elnök ellen. De hát az akkor volt, most meg most van.

Ami számomra a legérthetetlenebb az egészben, az egy mondat Zsinka László nyílt leveléből: "Nem a MIÉP politikai irányultságán akarunk változtatni, hanem a pártszerű működés, a párton belüli demokrácia biztosításával az országos elismertséget szeretnénk növelni." Több mint érdekes ez a program, ugyanis, ha a MIÉP politikájával egyetértenek - márpedig egy párt

esetében ez a lényeg, semmi más! -, akkor miért akarják lefejezni a pártot? Egy kicsit arra emlékeztet ez engem, mintha bizonyos egyetemi körök azt mondanák, hogy a relativitáselméletet azt igen, de Einsteint nem! Merthogy Einsteinnek rossz a modora, meg kinyújtott nyelvvel fényképeztette le magát, és egyáltalán: már olyan régen vezeti a tanszéket, hogy ideje lenne a frissítésnek. Csupán egy dologról feledkeznek meg ezek a lelkes kandidátusok: ha menesztik is Einsteint, amíg a világ világ, ama bizonyos összefüggésrendszer neve "Einstein-féle relativitáselmélet" marad. És a tanszéket száz év múlva is úgy fogják emlegetni, hogy "ez volt Einstein tanszéke". Kínos és kellemetlen, de bizony már csak így működnek a dolgok, kedves Beatrix.

A MIÉP ab ovo Csurka pártja volt és lesz: ő találta ki, ő merte létrehozni, ő alapozta meg ideológiailag, politikailag, pénzügyileg és szervezetileg. O áldozta rá az életét. Csurka egy és azonos a magyar nemzeti radikalizmus rendszerváltó pártjával.

Azt, hogy erőszakkal, törvénytelen taktikázással elrabolják tőle a MIÉP-et, hogy azután Zsinka László vagy Bükkfalvy Beatrix pártjaként adják el a magyar politikai vertikumban - felnövelt "országos elismertség" reményében -, kizárólag akkor tartom lehetségesnek, ha ezzel egy időben eléri, hogy a penicillinről senkinek nem jut eszébe Flemming, az atomsúlytáblázatról Mengyelejev, és a relativitáselmélet hallatán a kutya sem gondol már Einsteinre.

Viszont, ha ezen apró feltételeket nem tudják teljesíteni, jobb, ha belenyugszanak a makacs valóságba: a MIÉP Csurka pártja. És tartok tőle - pedig megrögzött nemzeti radikálisként, Szabó Dezső tanítványaként fájó szívvel írom le ezt -, hogy csak addig lesz MIÉP, amíg ő vállalja a vezetését.

Akik tehát el akarják távolítani, valójában a MIÉP-et akarják likvidálni. Ezt nem szabad elfelejtenie a XV. Országos Gyűlésére készülő párt egyetlen tagjának sem.